

როდესაც წვიმს

შემოდგომის წვიმა ლამაზია, როცა წვეთები შეყვითლებულ ფოთლებთან ერთად მიიკვლევენ გზას ხმელეთისკენ, მაგრამ ზოგჯერ ხელის შემშლელიც, განსაკუთრებით კი მაშინ, როცა მნიშვნელოვან შეხვედრაზე მიგეჩქარება, რამაც ცხოვრების მდინარეზე უნდა შეცვალოს, ამიტომაც განსაკუთრებით უფრთხილდები საგანგებოდ ამ დღისთვის, ფაქიზად შერჩეულ ტანისამოსს, რათა შემოდგომის წვიმით არ დასველდე და უცხო ადამიანების თვალში, პირველად შეხვედრის წამს, მოწესრიგებულ და წარმოსადეგ ადამიანად წარმოჩინდე, რაც ასე მნიშვნელოვანია იმ წარუშლელი სურათ-ხატისთვის, ახალი ადამიანის გაცნობისთანავე რომ ილექება ხოლმე.

ჩაცმას რუდუნებით შეუდგა და რატომღაც არჩევანი თეთრ ფერზე შეარჩია. თეთრი პერანგისთვის კი ნაცრისფერი კოსტიუმი და შავი შარვალი აარჩია, სარკესთან დადგა და მოიხიბლა ფერთა ასეთი შეხამებით. შემდგომ ფეხსაცმელების წმენდას შეუდგა – ნაზად უსვამდა ფეხსაცმლის ზედაპირს სველ ტილოს და ისიც პირვანდელ ელვარებას თანდათანობით იბრუნებდა. მის ხელის მოძრაობაში მაინც შეიმჩნეოდა მცირეოდენი ლელვა, რაც სწორედ იმ

აღმაფრენით ან დაცემით სავსე საათებს უკავშირდებოდა, წინ რომ მოელოდა.

ღარიბულად ცხოვრობდა, სამსახური კარგა ხნის წინ დაკარგა და მას შემდეგ, მიუხედავად მრავალი მცდელობისა, ვერსად დაიწყო მუშაობა. არა-და ფული ძალიან სჭირდებოდა. უნიჭო ადამიანი არ ეთქმოდა, მაგრამ რატომღაც არ უმართლებდა, გადამწყვეტ წამს იღბალი ზურგს აქცევდა და მის ნაცვლად სამუშაოზე ყოველთვის სხვას იღებდნენ. განმარტებასაც არავინ აძლევდა, მხოლოდ უარი ყოველგვარი ახსნის გარეშე, ისიც დიდად არ ცდილობდა გამოერკვია, რატომ დაიწუნეს, ხვდებოდა, რომ ყველაფერი წინასწარ იყო განსაზღვრული – როგორც უარი, ასევე სამსახურში ასაყვანი კადრიც. ისიც კარგად იცოდა, რომ ყოველთვის ნეპოტიზმი და ქრთამი იმარჯვებდა, მას კი, სამწუხაროდ, არ ჰყავდა გავლენიანი სანაცნობო. ერთადერთი, მამა შემორჩენოდა, რომელიც შორეულ ქვეყანაში წასულიყო სამუშაოდ და შვილს საარსებოდ სამყოფ თანხას უგზავნიდა. მამა შესანიშნავად იცნობდა შვილის ბუნებას, მის გულუბრყვილო და მგრძნობიარე ხასიათს. ზოგჯერ ებრალებოდა საკუთარი შვილი, მართო რომ დატოვა, თუმცა სხვა გზა არ იყო, სადმე უნდა წასულიყო და ერთადერთი შვილისთვის საარსებოდ სამყოფი პური მოეპოვებინა.

ახლა კი, მოულოდნელად, მისთვის სამუშაო გამოჩნდა და გასაუბრებაზე დაიბარეს. კომისიის წინაშე მოსაწყენი კითხვებისთვის მოსაწყენი პასუხები უნდა გაეცა – როგორც ხშირად ხდება ხოლმე ამგვარ შეხვედრებზე – სადაც ძირითადად აინტერესებ-

დათ ხოლმე, ვინ იყო და არა ის, თუ როგორი ადამიანი იყო, აინტერესებდათ რა პროფესიას ფლობდა, და ნაკლებად, თუ როგორ ფლობდა. აინტერესებდათ მისი ოჯახური მდგომარეობა და ნაკლებად სულიერი და რაც მთავარია, აინტერესებდათ თუ როგორ შეიძლებოდა მისი გამოყენება და ნაკლებად აინტერესებდათ ის, როგორც ადამიანი. ამიტომაც ასეთი შეხვედრები მისთვის ყოველთვის მოსაწყენი იყო, წინასწარვე იცოდა რაც უნდა ეპასუხა და ზედმეტს არასდროს არაფერს იტყოდა. სიტყვებს უფრთხილდებოდა, რომ რაიმე ისეთი არ წამოცდენოდა, რასაც კომისიის წევრები გადამეტებად მიიჩნევდნენ, თუმცა ეს სიფრთხილეც ამაო იყო, ისევე როგორც გასაუბრებაზე გასვლის მცდელობები და სამსახურში აყვანის იმედი.

როდესაც ჩაცმა დაასრულა, სარკმლიდან გაიხედა და მოღრუბლულ ზეცას თვალი გაუსწორა. ერთხანს დააკვირდა და მიხვდა, რომ აუცილებლად იწვიმებდა, თავდაპირველად დააპირა ქოლგაც თან წაეღო, რადგან დიდხანს უწევდა ფეხით სიარული. ჯერ კიდევ ორი საათი დრო ჰქონდა, ფეხით სავალი გზა კი დაახლოებით ნახევარი საათისა იყო. ცოტა უფრო ადრინად რომ წასულიყო, ალბათ ავტობუსს წაჰყვებოდა, მაგრამ თავიდანვე ფეხით წასვლა ჰქონდა გადაწყვეტილი, ახლა კი რომც მოესურვებინა, ვეღარ დაიცდიდა, რადგან უახლოეს ავტობუსს კიდევ რამდენიმე საათი დააგვიანდებოდა. ყოველთვის ასე ხდება ქალაქის გარეუბნებში, სადაც ადამიანები უმეტესად თავიანთი თავის იმედად რჩებიან.

გახუნებული ქოლგა რომ იპოვა, სახეზე ფერი ეცვალა. ახალი ქოლგის ყიდვა ვერ მოეხსნო, თუმცა რა იცოდა, რომ მოულოდნელად გასაუბრებაზე მოუნევდა წასვლა და თანაც ამ ყველაფერს წვიმიანი დღეც დაემთხვეოდა. გახუნებული ქოლგა მის სამოსთან უზარმაზარ კონტრასტს ქმნიდა, კომისიის წევრები უსათუოდ მიხვდებოდნენ, რომ მისი ელგანტური ჩაცმულობა უაღრესად ხელოვნური იყო – სინამდვილეში ღარიბი ადამიანი იდგა მათ წინაშე. ყველაფერი წყალში იყრებოდა, მთელი ეს სამზადისი, მოწესრიგებული და წარმოსადეგი იერი, ყველაფერი, ყველაფერი, რისთვისაც ასე ემზადებოდა, ერთი უბრალო და გახუნებული ქოლგის გამო. ამიტომაც გადანყვიტა ქოლგის გარეშე წასულიყო და თავი დაიხიშა, რომ ჯერ არ იწვიმებდა.

გზას ქალაქისკენ ფრთხილად მიუყვებოდა და ნაბიჯებს ფაქიზად ადგამდა. ცდილობდა იმგვარად ევლო, რომ არ დასვრილიყო და საგანგებოდ შერჩეულ ტანისამოსს პირვანდელი იერი შეენარჩუნებინა. მალე ქალაქის ცენტრალურ ნაწილში შეუხვია და მყისვე თვალს მოხვდა მაღალსართულიანი შენობები, აივნებით რომ დახუნძლულიყვნენ, როგორც ნაყოფით მსხმოიარე ხეები. ყოველთვის განსაკუთრებით ხიბლავდა, როცა მაღალსართულიან სახლებსა თუ ცათამბჯენებს შორის გამავალ გზას მიუყვებოდა, ათასგვარი მაღაზიების ვიტრინებისა თუ კაფე-ბარების გასწვრივ. რამდენიმე თვის წინ იყო ამგვარ ადგილას, მაშინაც გასაუბრებისთვის, ახლა კი ყველაფერი შეცვლილი ერვენებოდა. ასეთ

დროს თავს მნიშვნელოვან ადამიანად მიიჩნევდა, ეს სწორედ ის შემთხვევა იყო, როცა ადგილი აიძულეს ადამიანს თავი განსაკუთრებულად, ანაც მნიშვნელოვნად იგრძნოს. უეცრად კი მხრებზე წვიმის პირველი წვეთები დაეცა. წამსვე დასევდიანდა და თავი შენობის ერთ-ერთ აივანს შეაფარა. აივნის საფარქვეშ იმგვარად იდგა, რომ გვერდებიდან შემოსული წვიმის წყალიც არ შეხებოდა. ხედავდა თანდათან როგორ იმატებდა წვიმა, წვეთები როგორ ანაწევრებდნენ გზას და მალევე როგორ გახდა გზა წვიმისფერი. რამდენიმე წუთში კი გზის კიდეებთან უზარმაზარი მდინარეები გაჩნდა და ყველაფერი თანდათან ტალახიან სისველეში ჩაეშვა.

ერთხანს ძლიერად წვიმდა, თუმცა მალევე შენელდა და გადანყვითა მომდევნო აივნისკენ გაქცეულიყო, მისგან რამდენიმე მეტრით რომ იყო დაშორებული. გზას დააკვირდა, პიჯაკი თავზე წამოიხურა და რამდენიმე წამში მომდევნო აივნის ჩრდილქვეშ იყო შეფარებული. თეთრ სამოსს დახედა და გაუხარდა, რომ წვიმის წვეთები ჯერ კიდევ არ შეხებოდა. წვიმამ კი ისევ იმატა, გზას გახედა და შენობების მწკრივი დაინახა, რამდენიმე შენობის მერე კი კაფე-ბარებისა და აფთიაქების აბრებს მოკრა თვალი. კარგი იქნებოდა, იქამდე მიეღწია, თუმცა წვიმა შენელებას არ აპირებდა, თითქოს ერთიანად უნდა ჩამოცლილიყო ზეციური წყლები. უეცრად კი ქალის ყვირილის ხმა შემოესმა, ხმა იმ ბინიდან გამოდიოდა, რომლის აივანსაც დროებით თავს აფარებდა.

– დროულად ჩაიცვი, ნუ იგვიანებ, – ყვიროდა ქალი – მაგრამ ხომ ხედავ, როგორ წვიმს და თანაც დღეს პარასკევია, – გაისმა პასუხად ბავშვის ხმა.

– ჩაიცვი და სკოლაში წადი! შენ მიზეზები არ გელევა, ოღონდაც სკოლაში არ წახვიდე. ყველა მასწავლებელი გსაყვედურობს, შენ კი საქმის გამოსწორების ნაცვლად, ათას მიზეზებს ეძებ, რომ სკოლაში არ წახვიდე! – ბრაზობდა ქალი.

– მასწავლებლები ყველაფერს აზვიადებენ, თანაც დღეს პარასკევია, ყველა დასვენებაზე ფიქრობს, მნიშვნელოვანი არაფერი მოხდება თუ არ წავალ...

– თუ დროულად არ ჩაიცვამ, ყველაფერს მამაშენს ვეტყვი, მერე კი სინანული გვიან იქნება, – განაგრძობდა ქალი.

რამდენიმე წუთში კი დაინახა ბავშვი ჩანთამოკიდებული როგორ გამოვიდა შენობიდან და მიუხედავად წვიმისა, გზაზე გადავიდა. ინტერესით უცქერდა მიმავალ ბავშვს და თავისი ბავშვობა ახსენდებოდა, მასაც ხშირად დაზარებია წვიმიან ამინდში სკოლაში წასვლა, ასეთ დროს ხომ თბილი საწოლი სამოთხის მსგავსია.

როცა სკოლაში მიმავალი ბავშვი თვალს მიეფარა, წვიმა საგრძნობლად შენელდა. მან კი რამდენიმე აივანი უპრობლემოდ გაირობინა და როცა წვიმის ოდნავი მომატება იგრძნო, ერთ-ერთი აივნის ქვეშ გაჩერდა. გზას გახედა და შენიშნა, რომ კიდევ რამდენიმე აივანი და კაფე-ბარების მწკრივთან აღმოჩნდებოდა, მაგრამ ჯერ უნდა მოეცადა და წვიმის მორიგ შენელებას დალოდებოდა. პიჯაკი წვი-

მის წვეთებით ოდნავ დანამოდა და ფეხსაცმელების ზედაპირზეც წვიმის წვეთები ირეკლებოდნენ, მაგრამ წვიმასთან ამგვარი შეხლა, კიდეც უფრო მომხიბვლელს ხდიდა მის სამოსს, ხოლო თეთრი პერანგი თავდაპირველ სიმშრალეს ინარჩუნებდა. შარვლის ტოტები ფეხსაცმელების მახლობლად ოდნავ დანამულიყო, თითქოს დილის ცვარი მოედო გაზაფხულის ბალახსო.

წვიმით შეძენილი ელეგანტურობა მცისვე შენიშნა, მაგრამ აივნის ქვეშ მოლოდინისას ნამი მისი სამოსიდან ქრებოდა, რათა ყოველივე თავიდან დანამულიყო, როცა მომდევნო აივნისკენ გაიქცეოდა. კარგად იცოდა, რომ დრო არცთუ ისე ბევრი რჩებოდა, მაგრამ ფიქრობდა, დიდი კონკურენციის პირობებში, თავდაპირველად სხვა კონკურსანტები წარდგებოდნენ კომისიის წინაშე, ამიტომაც თავს არწმუნებდა, რომ ცოტათი დაგვიანება შეეძლო, თანაც მოულოდნელი წვიმა ხომ დაგვიანებისთვის საპატიო მიზეზია. უცქერდა საკმაოდ მოახლოებულ კაფე-ბარების აბრებს და ლამობდა წვიმის დროულად შენელებას, თუმცა იმედებიც წვიმის წვეთბივით მიწას ეხლებოდა შემოდგომის ფოთლების მსგავსად, უეცრად წარმოქმნილი დინებების ზედაპირზე რომ განფენილიყვნენ, როგორც დამჭკნარი იმედები ტალახიან ქროლაში.

თავდაპირველად წვიმა ალიზიანებდა, მაგრამ ახლა რაღაც განსაკუთრებული მუსიკა იგრძნო მის ხმაში. ეჩვენებოდა, რომ წვეთების არათანმიმდევრული დაცემის ხმები სხვადასხვა სახის ზედაპირებზე მუსიკალურ კომპოზიციას წარმოქმნი-

და. თითქოს ეს იყო ბუნების მიერ შესრულებული იმპროვიზაცია, რომლის მიმართაც ვერასდროს დარჩები გულგრილი. მაგრამ როდესაც ყურადღება ცოტათი დაძაბა, წვიმის ხმაში ფორტეპიანოსა და ვიოლინოს ხმები გამოაცალკევა. მიხვდა, რომ მუსიკის ხმა იმ ბინიდან გამოდიოდა, რომლის აივანსაც ახლა შეფარებოდა და ბინიდან გამომავალი მუსიკის ხმა გასაოცრად ეხმიანებოდა ბუნების მიერ შესრულებულ იმპროვიზაციას, თითქოს ერთმანეთისთვის არსებობდნენ და ერთ დიად, ღვთაებრივ სიმფონიას ასრულებდნენ, სამყაროს სიცოცხლით განსაახლებლად.

– მიყვარს ასეთ ამინდში მუსიკის მოსმენა – მოესმა ახალგაზრდა ქალის ხმა აივნის ქვეშ მდგომს.

– ყველაფერი კარგია წვიმისას, თუ გარეთ არ ხარ, მაგრამ შენთან ერთად არც გარეთ ყოფნაზე ვიტყვოდი უარს – გაისმა მამაკაცის პასუხი.

ის აღტაცებით ისმენდა მუსიკის ხმას, ლაიტ-მოტივად რომ ქალ-ვაჟის სიტყვები მოჰყვებოდა და გაიფიქრა, რომ სიყვარულიც წვიმისფერია, ისევე როგორც ახლა ყველაფერი, რასაც კი უმზერდა.

– მუსიკა შევცვალოთ, სად გაქვს შენახული ფირფიტები?! – უეცრად წარმოთქვა მამაკაცმა და აშკარა იყო, რომ ოთახის სიღრმისკენ წავიდა, რადგან მისი ხმა თანდათანობით იკარგებოდა და წვიმის ხმაურს უთმობდა ადგილს. მალე კი მუსიკა შეიცვალა, როგორც ჩანს მიეგნო საჭირო ფირფიტებისთვის. მას კი ყველაფერი მოაგონდა, მისი საყვარელი ფირსაკრავი წლების წინ რომ შეეღია და ფირფიტების შესანიშნავი კოლექცია თანდათან რომ

გაყიდა, რადგან უმუშევრობის პირობებში სხვაგვარად ვერც მოიქცეოდა, საბოლოოდ კი ბუნების მარადიული ხმაური იქცა მისთვის ერთადერთ და საამო მუსიკად. ახლა კი ფირსაკრავის ხმამ ბედნიერ წამში დააბრუნა.

– რა მოხდება თუ წვიმა აღარასდროს გადაიღებს?! ისე კი კარგი იქნებოდა ზღვაზე წავსულიყავით, ძალიან მომენატრა, – წარმოთქვა ისევ ქალმა, როდესაც მამაკაცი აივნის ზღურბლს მიუახლოვდა. მამაკაცმა უპასუხა, მაგრამ შეუძლებელი იყო მისი ხმის გარჩევა წვიმისა და მუსიკის ხმაში. წვიმა თანდათან კლებულობდა და ალბათ მალე გადაიღებდა კიდეც, მზიანი დღის ფორიაქი კი წვიმიან წამში გაჩენილ სიყვარულს ყოფნის უცვლელი რუტინით ჩამოამსხვრევდა. ეს შესანიშნავად უწყოდა ქალმა, ამიტომაც სურდა წვიმას აღარასდროს გადაელო. მან კი თავზე ისევ კოსტიუმი აიფარა და მომდევნო აივნებისკენ გაიქცა, რამდენიმე წუთში კი ერთ-ერთი კაფეს შესასვლელში კმაყოფილი იდგა და ოდნავ დანამული კოსტიუმიდან წყლის წვეთებს იშორებდა, თეთრი პერანგი კი თავდაპირველ სიმშრალეს კვლავაც ინარჩუნებდა. თავს შესანიშნავად გრძნობდა და ცოტათი უკვირდა, თუ როგორ გადაურჩა ასეთ წვიმას. ალბათ იმიტომ, რომ აივან-აივან იარა და ყოველთვის ელოდებოდა სათანადო წამს, როცა წვიმა საგრძნობლად შენელდებოდა, გასარბენ გზასაც სწორად არჩევდა და აივნების ქვემოთაც სწორად გილას იდგა. ახლა კი შეეძლო ცოტათი დაესვენა, დიდად არაფერი სურდა, მაგრამ წვიმას ჯერ კიდევ არ გადაელო და აჯობებდა, დაეცადა. მაგიდა სარკ-

მლის სიახლოვეს შეარჩია და გაიფიქრა, რომ აქამდე მოსასვლელად საკმაოდ რთული გზა გამოიარა, ახლა კი მცირეოდენი სითბო იგრძნო და მოახლოებული ოფიციანტის ღიმილიც, რასაც კრძალვით ნათქვამი ტექსტიც მოჰყვა, რომ შეკვეთის გარეშე კაფეში გაჩერება არ შეიძლებოდა, მიუხედავად წვიმისა და უამინდობისა. ისიც დააყოლა, რომ ადამიანურად თანაუგრძნობდა, უბრალოდ ასეთი იყო მისდამი ხელმძღვანელობის მოთხოვნა. მას არ სურდა რუდუნებით შეგროვებული თანხის ნაწილი კაფეში დაეხარჯა, თანაც არაფერი უნდოდა, მაგრამ სხვა გზა არ იყო, ცოტა ხნით შეყოვნების უფლება უნდა მოეპოვებინა, რადგან სარკმელს თანდათან უფრო მძლავრად ეხეთქებოდა წვიმის წვეთები.

ოფიციანტი შეკვეთის მოსამზადებლად წავიდა, ის კი სარკმიდან იცქირებოდა და ცდილობდა მომავალი მარშრუტი წინასწარ განესაზღვრა. უკვე თითქმის მოჩანდა ის შენობა, სადაც დაიბარეს. ყოველივე მეტისმეტად მარტივად მოეჩვენა. როცა კი წვიმა შენელდებოდა რამდენიმე მეტრში მდგარი გაზეთების ჯიხურისკენ გაიქცეოდა, თუ საჭირო იქნებოდა, იქ შეყოვნდებოდა, შემდეგ კი გზას გადაკვეთდა და დანიშნულების ადგილის პირდაპირ აღმოჩნდებოდა. ყველაზე რთულად მაინც გზის გადაკვეთის ამბავი ერვენებოდა – როგორმე უნდა გადაელახა მდინარეები, მღელვარედ რომ მიედინებოდნენ სავალ გზაზე და უნდა ერწმუნა, რომ ავტომობილების ბორბლებიდან წვიმის წყალი არ შემოესხმებოდა. ან იქნებ გამართლებოდა და გზაზე არც არავინ გამოჩენილიყო.

მზერა სარკმელს მოაშორა და მის ირგვლივ მდებარე მაგიდებს დაუწყო თვალიერება. უმეტესი მათგანი ცარიელი იყო, მხოლოდ აქა-იქ ისხდნენ მომლოდინე ადამიანები, ერთ-ერთ მაგიდასთან კი ახალგაზრდა წყვილი შენიშნა, ერთმანეთს დაძაბულად ესაუბრებოდნენ, მამაკაცი ხელში ცარიელ ყავის ჭიქას ათამაშებდა და ცდილობდა ქალისთვის არ შეეხედა, თითქოს ჭიქის სიღრმეში ისედაც ხედავს ქალის ფერმკრთალ და ნერვიულ სახეებასო. ქალი კი გაბრაზებით საუბრობდა, წვიმის ხმა რომ არა ალბათ კარგად გაიგებდა მის სამდურავს, მაგრამ როგორც ყოველთვის წვიმა ყველაფერს აძნელებს. შენიშნა, რომ უეცრად მამაკაცს ცრემლი მოერიო, ქალმა კი საკუთარ ჩანთას ხელი დასტაცა და გასასვლელისკენ აჩქარებული ნაბიჯებით გაემართა. მიუხედავად იმისა, რომ ძლიერად წვიმდა, გარეთ გააჭრა და სრულებითაც არ მორიდებია წვიმით დასველებას, როგორც ჩანს სადღაც შორს გაქროლების სურვილმა იმდენად იმძლავრა, რომ წვიმა არავითარ წინაღობას აღარ წარმოადგენდა. აშკარა იყო, რომ ერთმანეთს დაშორდნენ, შესაძლოა პირველად, ანაც უკანასკნელად, ვინ უწყის, მამაკაცი კი სევდიანი იჯდა და ისევ ცარიელ ჭიქას უცქერდა, რამდენიმე წუთში კი როდესაც წვიმა საგრძნობლად შენელდა, სარკმლისკენ გაიხედა, მაგრამ ქალი უკვე აღარსად ჩანდა.

მან კი, შენიშნა თუ არა წვიმის შენელება, ფეხზე წამოდგა, შეკვეთისთვის საჭირო თანხა მაგიდაზე დადო და გასასვლელისკენ ნელა გაემართა. კარი გამოაღო და მყისვე შემოდგომის სუსხი შეიგრძნო,

საცაა კარის ზღურბლს უნდა გადასცდენოდა, რომ გოგონა შემოეფეთა. ორივენი ვინრო გასასვლელში აღმოჩნდნენ და ერთ-ერთს გზა უნდა დაეთმო. მან შენიშნა, რომ გოგონას თმა სრულიად დასველებოდა და შესაძლოა, ისიც თავის შეფარებას აპირებდა. გვერდზე გაიწია და გზა დაუთმო, გოგონამ კი სამადლობელი მზერა ღიმილით შეანათა და გაიარა, თუმცა გვერდის ავლისას იყო ისეთი უეცარი წამი, როცა მის კოსტიუმს გაედო, რაც არასდროს რჩება ხოლმე უყურადღებოდ. მან კი ამ წამიერი შეხებისას რაღაც უცხო და იდუმალი სიტბო იგრძნო, გზის გაგრძელების ნაცვლად კარის ზღურბლთან შეყოვნდა და გოგონას შეხედა. დაინახა, როგორ დაჯდა სრულიად მარტო ერთ-ერთ მაგიდასთან და შვებით ამოისუნთქა. მისი სახე ოთახის სიტბოსთან შეხებისას თანდათან უფრო მშვენიერდებოდა. გაიფიქრა, უკან დაბრუნებულყო და გოგონას გამოლაპარაკებოდა. შენიშნა, რომ მის მიმართ რაღაც მშვენიერს განიცდიდა, სწორედ იმას, რასაც ზოგჯერ ერთი ნახვით სიყვარულს არქმევენ, მაგრამ ატყობდა, რომ უკვე საკმაოდ დაჰგვიანებოდა და ველარაფერს მოასწრებდა. გოგონასთან საუბარი რომ წამოეწყო, ვინ იცის, კიდევ რამდენი ხნით მოუწევდა მოცდა. თავი სინანულით გადააქნია და ცხოვრებაში პირველად შეიგრძნო სიყვარულის საზარელი ხანმოკლეობა, ზღურბლს გადააბიჯა და როცა გარეთ აღმოჩნდა, რამდენიმე წამი უძრავად იდგა, უკანასკნელად მიიხედა უკან და მოეჩვენა, რომ თითქოს გოგო სინანულით უმზერდა მის წასვლას. თუმცა, ეს ხომ მხოლოდ ეჩვენებოდა და არაფერი ხდებოდა მნიშ-

ენელოვანი, დამნაშავე მისი წამიერი სიყვარულით სავსე აღელვება იყო, სამყაროს სინამდვილეს რომ ილუზიათა მორევში მიაქანებს. თავზე პიჯაკი გადაიფარა და ნელი ნაბიჯებით გაემართა გაზეთების ჯიხურისკენ, მალევე კი ძახილის ხმა მოესმა: „მოიცადეთ, თქვენი შეკვეთა!“... მიხვდა, რომ ის ოფიციანტი ეძახდა, მაგრამ უკვე გზაში იყო, გრძნობდა, როგორ ეცემოდა ნელი წვიმის წვეთები მის პიჯაკზე, გადაწყვიტა ცოტა ხნით თავი ჯიხურისთვის შეეფარებინა. ჯიხურში შეიხედა და ხანშიშესულ მამაკაცს მოჰკრა თვალი, გაზეთი რომ გაეშალა და ინტერესით ჩაჰკირკიტებდა.

– თუ შეიძლება ცოტა ხნით შევეფარები, – წარმოთქვა კრძალვით, რომ მის მოულოდნელ შეჭრას მცირედი გამართლება მაინც ჰქონოდა.

– შემოდი, – გაისმა პასუხად და მამაკაცმა გაზეთის კითხვას თავი დაანება, ფეხზე წამოიმართა და განაგრძო:

– თუმცა, თუ წვიმის გადაღებას ელოდები, კიდევ რამდენიმე საათი მოგიწევს დაცდა, რადგან როგორც გამოაცხადეს, წვიმამ შუადღისთვის უნდა გადაიღოს.

– მოპირდაპირე შენობაში მაქვს საქმე – წარმოთქვა მან პასუხად და მამაკაცს გზის გადაღმა მიანიშნა. – ცოტათი შენელდება და გზის გადაკვეთას შევეცდები.

– გაგიძნელდება – ნუხილით აღმოხდა მამაკაცს და გზის კიდეებზე მღელვარე წყლის ნაკადისკენ მიანიშნა. ტალახიანი მდინარეების ფონზე გზის სავალი ნაწილი ძლივსლა მოჩანდა. – ყოველთვის ასეა,

როცა ძლიერად ან ხანგრძლივად წვიმს, ალბათ მნიშვნელოვანი საქმეა, რომ ასეთ ამინდში გარეთ გამოხვედით...

– გასაუბრებაზე დამიბარეს, მაგრამ წვიმის გამო ცოტათი დამაგვიანდა, ახლაც, რაც მეტად ვიცდი და ველი წვიმის გადაღებას, მით მეტად ვიგვიანებ, მაგრამ სხვა გზა არც არის, ხომ გესმით რომ წვიმით შებღალული ვერ წარვსდგები კომისიის წინაშე, პრინციპის საკითხია!

მამაკაცს კმაყოფილებით გაელიმა, მის წინ მდგომს შეხედა და წამსვე მოიხიბლა მისით, შენიშნა, რომ მიუხედავად წვიმისა, ის მაინც მომხიბვლელად გამოიყურებოდა, და ჯერ კიდევ ინარჩუნებდა თავდაპირველ სიმშრალესა და სისუფთავეს.

– ალბათ, თქვენთვისაც მნიშვნელოვანია თქვენი საქმე, რადგანაც მიუხედავად წვიმისა, ჯიხურში ხართ და მუშაობთ, თუმცა დიდად მოსალოდნელი არ არის, ასეთ ამინდში ბევრი ესტუმროს გაზეთების ჯიხურს, – განაგრძობდა ის.

– სხვა გზა არ არის, ნებისმიერ დროსა და ამინდში აქ უნდა ვიყო, ამ პატარა და ნაგვით სავსე ჯიხურში. სამწუხაროდ, ბედისწერამ და სამშობლომ ასეთი ადგილი მომიჩინა. მიუხედავად იმისა, რომ სამშობლოსთვის ერთ დროს თავი გადავდე და სხეული ნატყვიარებით ავივსე... – წარმოთქვა მამაკაცმა დანანებით და მაისური აიწია შეხორცებული ნატყვიარები რომ გამოეჩინა. – მართალია თავგანწირვა არასდროს ფასდება, მაგრამ მაინც არ ვნანობ, რომ ასე მოვიქეცი. ბოლოს და ბოლოს, კაცი საკუთარ თავთან ხომ მაინც უნდა იყო მართალი.

ის სევდამორეული უცქერდა მამაკაცის გამო-
სახულებას და არც რაიმე სიტყვები გააჩნდა, მისი
იმედგაცრუების გასაქარწყლებლად. მიხვდა, რომ
მარტო არ იყო მწუხარებასა და სასონარკვეთაში,
კიდევ ბევრი იყო მის ირგვლივ, ვინც იმავეს განიც-
დიდა, რასაც თავად. გრძნობდა, რომ რაღაც უხილა-
ვი ძალა აკავშირებდა ასეთ ადამიანებთან.

– იმედია, სამსახურში აგიყვანენ – შეცვალა
საუბრის მიმდინარეობა მამაკაცმა, რადგან შენიშ-
ნა თანამოსაუბრის უეცარი აღელვება და სევდიანი
დუმილი.

– იმედია, თუმცა ახლა მთავარი გზის წარმა-
ტებით გადაკვეთაა – გამოერკვია ფიქრებიდან ის
და სევდით გახედა გზას. თითქმის აღარ წვიმდა,
მაგრამ ქუჩაზე წყალი ჯერ კიდევ დიდი ნაკადით
მოდინოდა.

– დაგეხმარებით, – წარმოთქვა მამაკაცმა და
ჯიხურის ერთ-ერთი კუთხისკენ გაემართა, მალე კი
ხელთ ორი დიდი ხის ფიცარი ეპყრა. ჯიხური ორივემ
ერთად დატოვა და როცა სავალ გზას მიუახლოვდ-
ნენ, მამაკაცმა საკმარისად დიდი ზომის ფიცარი
წყლის ნაკადის კალაპოტს ზემოდან გადაადო. მეო-
რე დიდი ფიცარი კი მას გაუწოდა, რათა გზის მეორე
მხარესაც იმავენაირად მოქცეულიყო.

მან გულითადი მადლობა გადაუხადა მამაკაცს,
ასეთი სიკეთისთვის და იმედი მისცა, რომ მალე ყვე-
ლაფერი შეიცვლებოდა, რომ უსათუოდ დააფასებდ-
ნენ მათ, ვინც ამას იმსახურებდა, ისინი კი, დაუ-
ფასებელთა ხარჯზე რომ ფასი შეიძინეს, ტალახიანი
წყლის ნაკადს ნაჰყვებოდნენ სადინარებისკენ. მამა-

კაცმა ეჭვნარევი მზერით უპასუხა და კიდევ ერთხელ უსურვა წარმატება.

შენობაში შესულს საშინელი მარტოობის განცდა დაეუფლა. ირგვლივ არავინ იყო. ვინმეს ეძებდა, ვინც გზას მიასწავლიდა, თუმცა არავინ ჩანდა, გარემომცველი სივრცე კი ბინდში იძირებოდა. შენობაში დღის სინათლე თითქმის არ აღწევდა, შიდა სივრცე ძალზედ მკრთალად იყო განათებული. პირველი სართულის რამდენიმე კარზე დააკაკუნა კიდევ, მაგრამ ხმა არავინ გასცა, შემდგომ კარის სახელურები მოსინჯა, თუმცა არ იღებოდა. შემაშინებელი სიჩუმე კი თანდათან მის სულში აღწევდა და აიძულებდა სწრაფადვე გასცლოდა დაკავებულ ადგილს. რამდენიმე წუთი უმიზნო ხეტიალში გაატარა, ბოლოს კი გადანწყვიტა მეორე სართულზე ასულიყო, იქნებ იქ მაინც ენახა ვინმე სულიერი. კიბეებს მიჰყვებოდა, როცა ზემოდან უცნაური ხმაური შემოესმა, ეს უფრო ჩოჩქოლის ხმას წაგავდა, ხმა ზემოდან ქვევით მოიწევდა და მიხვდა, რომ ადამიანთა მთელი გუნდი მოდიოდა კიბეებზე. უპირველესად კიბეებზე მომავალთა წინა რიგებმა მიიქცია ყურადღება, სადაც რამდენიმე ათეული ადამიანი იყო, ყველა მათგანი საშინლად დასველებულიყო და გამშრალებას აღარც კი ცდილობდნენ, იმდენად შესჩვეოდნენ სისველეს. საშინლად უწესრიგოდ გამოიყურებოდნენ, რადგან მათ ტანსაცმელს ტალახიანი წყლის ნაკადი მოსდებოდა. ადამიანების სახე დაჰკარგოდათ და უმოწყალოდ ნაგვემ პირუტყვებს დამსგავსებოდნენ. მათ უკან კი ორი ოფიციალურად ჩაცმული მამაკაცი მოდიოდა, საქმიანი იერით, საბუთებით ხელში

მოჰყვებოდნენ ხალხის ნაკადს და კმაყოფილებით იღიმოდნენ.

როდესაც ხალხის ნაკადს გაუსწორდა, მას შემოესმა, რომ ისინი გასაუბრებისა და კომისიის შესახებ საუბრობდნენ და მაშინვე მიხვდა, რომ წვიმისგან შელახული ადამიანები სწორედ რომ მისი კონკურენტები იყვნენ. თუმცა, იმდენად გართულიყვნენ საუბარში, რომ გადანყვიტა, მათთვის არაფერი ეკითხა. მათ უკან მომავალ ორ მამაკაცს კი კრძალვით ჰკითხა, თუ სად უნდა შესულიყო გასაუბრებისთვის. მამაკაცებმა გაიღიმეს და მიახსნაველეს საჭირო ადგილი, ისიც დაამატეს, რომ კომისიის თავმჯდომარე ჯერ კიდევ ზემოთ იმყოფებოდა.

მან ნაბიჯების სისწრაფეს უმატა და როცა მეორე სართულზე აღმოჩნდა, მაშინვე მოკრა თვალი ორი ადამიანის ფიგურას, რომლებიც სწორედ იმ კართან იდგნენ, სადაც უნდა შესულიყო. კარისკენ დაიძრა და იმ დროს მივიდა, როცა ერთ-ერთი მათგანი, ზედმეტად მოწესრიგებულად რომ ეცვა, კარს კეტავდა. მის გვერდით საშინლად სველი ახალგაზრდა კაცი იდგა, წყლის ნაკადი სხეულის ყველა ადგილიდან ჩამოსდიოდა. სველი თმები საზარლად არეოდა და გაშმაგებულ თვალებს აქეთ-იქით აცეცებდა. მისი მსგავსნი რამდენიმე წუთის წინ იხილა, მაგრამ ეს ახალგაზრდა, ვინც ახლა მის წინაშე იდგა, ყველაზე უფრო დასველებულიყო და დანარჩენებზე მეტად წაშლოდა ადამიანის სახე. მის მიმართ ცოტაოდენი სიბრალული იგრძნო და ცოტათი შერცხვა საკუთარი სიმშრალისა.

– გასაუბრებაზე მოვედი – წარმოთქვა ხანმოკლე დაყოვნების შემდგომ.

– სამწუხაროდ, უკვე გვიანია, გასაუბრება დასრულდა, – მკაცრად წარმოთქვა კომისიის თავმჯდომარემ და კარის დაკეტვა დაასრულა.

– მაგრამ იქნებ მოხერხდეს რაიმე...

– თქვენი სახელი? – საპასუხოდ თქვა თავმჯდომარემ და კარის გასაღები ჯიბეში ჩაიღო.

– სოული.

– ბატონო სოულ, ვწუხვარ, მაგრამ ველარაფერი მოხერხდება. თქვენ ძალიან დაიგვიანეთ, უკვე ყველაფერი დასრულდა და თანაც ახალი კადრი ავიყვანეთ, – წარმოთქვა თავმჯდომარემ და მზერა გვერდით მდგარი წვიმისგან სველი ახალგაზრდა კაცისკენ მიმართა.

– წვიმამ ძალიან შემაფერხა – უიმედოდ უპასუხა მან.

– ძალიან სამწუხაროა, მაგრამ ეს მხოლოდ თქვენ შეგაფერხათ წვიმამ, დანარჩენები კი არა. ხომ ხედავთ ამ კაცის თავგანწირვას, ის არ შეუშინდა ტალახიან წვიმას, თავი გადადო, შეიძლება ადამიანური სახე დროებით დაკარგა, მაგრამ სამსახურში სწორედ ის მივიღეთ, ვინც ყველაზე მეტად შეეღიწა საკუთარ თავს, სამსახურის გამო. ჩვენ სწორედ ასეთი ხალხი გვჭირდება – უკანასკნელად წარმოთქვა თავმჯდომარემ და ახლად მიღებულ კადრთან ერთად გაუდგა გზას კიბეებისკენ, მიდიოდნენ და ერთ ადგილას თავმოყრილი წყალიც კიბეებისკენ დინებას იწყებდა, თითქოს თოვლიან ზედაპირზე მიირწევიან და კვალს განზრახ ტოვებენო.

ის უხმოდ იდგა დაკეტილი კარის პირისპირ და უსაზღვრო სევდა დაუფლებოდა. უკვე მერამდენედ მოხდა იგივე და კარი ცხვირწინ მიუხურეს. ისევ არ გაუმართლა და ალბათ კვლავაც მოუწევდა ძვირფასი ნივთების გაყიდვა, აღებული თანხით კი უპირველესად ახალ ქოლგას შეიძენდა, რომ უფრო მარტივად გამკლავებოდა წვიმიან ამინდებს. კიბეებს დაბლა ჩაუყვავა და გარეთ გავიდა, ესიამოვნა შემოდგომის რბილი სიო, აღარ წვიმდა და მზე გამონათებას იწყებდა. ხიბლავდა წყლის გუბეებში არეკლილი მზის სხივები, შენობებს შორის გამავალ გზას მიუყვებოდა და ფიქრობდა საკუთარ თავზე, იმ იმედგაცრუებასა და ტკივილზე, რაც დაუსრულებლად მეორდებოდა, მაგრამ ალბათ მაინც ღირდა, რომ ცდა არ დააკლო და გასაუბრებაზე წავიდა. მერე რა, რომ სამსახურში არ მიიღეს, სამაგიეროდ აივან-აივან იარა, რომ სამოსი არ დასვროდა, თვალი მოკრა სკოლისკენ წვიმაში მიმავალ ბავშვს, მოიხიბლა წვიმის იმპროვიზაციასთან შეხამებული მუსიკით, იხილა განშორების სევდა და ცოტათი თავადაც შეუყვარდა, გამოელაპარაკა კაცს ვინც გზაზე გადასვლაში დაეხმარა და ვისაც სამშობლოსთვის ნასროლი ტყვიები მოხვდა. ყოველ მათგანში რაღაც თავისი იპოვა, რაღაც თავისას მოჰკრა თვალი. ცხოვრებაც ხომ ერთი თვალის მოკვრაა და სხვა არაფერი.